



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 426/2023
22.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљан Грбовић, адвокат из ..., против туженог Јавно градско саобраћајно предузеће „Нови Сад“ са седиштем у Новом Саду, кога заступа пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4283/22 од 12.10.2022. године, у седници одржаној 22.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4283/22 од 12.10.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4283/22 од 12.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1176/2019 од 17.06.2022. године, ставовима првим, другим и трећим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да исплати тужиоцу на име разлике између припадајуће и исплаћене зараде за период од 01.07.2016. године до 30.06.2019. године износ од 2.283,37 динара са законском затезном каматом од 20.10.2021. године до исплате, као и износ од 858,30 динара на име обрачунате затезне камате од доспелости сваког појединачног износа до 05.10.2021. године. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4283/22 од 12.10.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужиоца и преиначено решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди тако што је обавезан тужени да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 42.800,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је у преосталом делу одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. Ставом другим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у преосталом делу. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове жалбеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, а код утврђења да цена рада коју је тужени примењивао пре почетка примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, није била утврђена у складу са одредбама тада важећег Колективног уговора туженог. Наведено из разлога што тужени приликом исплате зарада није исцрпио планирану масу средстава за зараде и преостала расположива неутрошена средства за 2014., 2015., 2016., 2017., 2018. и 2019. годину, у износима утврђеним у првостепеној пресуди. На наведене износе примењено је умањење од 10%, односно умањење 5%, у складу са Законом о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата код корисника јавних средстава.

Према становишту Врховног касационог суда, другостепени суд је дао правно релевантне разлоге за своју одлуку на којима је заснована примена материјалног права. Побийана одлука којом је тужиоцу досуђена разлика зараде у утуженом периоду донета је применом релевантних одредаба Закона о раду, Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, Закона о јавним предузећима и Уредбе о начину и контроли обрачуна исплате зараде у јавним предузећима. Послодавац је дужан да запосленом исплати уговорену зараду у складу са Колективним уговором послодавца и закљученим уговором о раду и суд штити право запосленог на исплату уговорене зараде. Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава примењује се на кориснике јавних средстава, али применом прописаног умањења на основицу која је утврђена правилним множењем цене радног часа са коефицијентом предвиђеним Колективним уговором послодавца и фондом часова рада. Таква одлука другостепеног суда у складу је са правним ставом Врховног касационог суда о наведеном правном питању и стога не постоји потреба за уједначавањем судске праксе о овом питању, нити за новим тумачењем права. Не постоји ни потреба за разматрањем питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, а у посебној ревизији туженог нису наведени аргументи за прихватање одлучивања о ревизији по основу члана 404. ЗПП.

У складу са наведеним, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побийеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора износи 2.283,37 динара и очигледно не прелази износ новчаног цензуса за изјављивање ревизије из члана 403. став 3. ЗПП, због чега ревизија туженог није дозвољена.

У складу са изнетим, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**